

JOKO VIHERTÄÄ?

Oletko sinä jo nähnyt leskenlehden ojanpientareella? Entäpä sinivuokon etelärinteessä tai krookuksen pihallasi? Jokainen niistä tuntuu juuri nyt tärkeältä viestiltä, pääsiäisilon arkiselta jatkeelta. Totta se on: kevät etenee ja elämä voittaa. Tulee halu kiirehtää kevättä, tätä haluan ja hamuan lisää. Jokin aika sitten otimme sisään muutamia koivunoksia ja vähän mustikanvarpuja. Kohta vihertää, tuumin ja tuijotin kuivan näköisiä silmuja. Olen kärsimätön. Kului päiviä, viikko, alun toista viikkoa. Kovin hitaasti, hennosti ja hauraasti vihreys arkailee esiin.

Opin jotain. Elämää ja kasvua ei voi pakottaa näkyviin, eikä toivo kasva käskemällä. Toivo itää hitaasti, aika kypsyyttää seuraavaan vaiheeseen niin silmun kuin oman elämäni. Hätäily ei tee hyvää. Huoneenlämmössä huhtikuussa lehteen puhkeava mustikka ei sittenkään taida olla parempi vaihtoehto kuin luomakunnan omaan tahtiin, omana aikanaan ulkosalla lehden aukaiseva silmu. Juuret maassa ja hitaasti on parempi kuin juuret katkottuna ja nopeasti maljakossa. Jos ei vielä nyt, niin myöhemmin ”Hän vie minut vihreille niityille, hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä.” Jätä elämäsi kevään ja syksyt hyvän paimenen hoitoon, hän ohjaa sinua oikeaa tietä ja suojelee sinua kädellään.

Tässä mainitut koivunoksat ja mustikanvarvut voit nähdä seurakunnan Facebook-sivulla tämän aamun päivityksessä. Käy katsomassa.

Kirkkoherra Annakaisa Rantala

Vanhan Testamentin Laulujen laulussa todetaan ”Talvi on mennyt, sade on laannut, se on kaikonnut pois. Kukat nousevat maasta, laulun aika on tullut...”.